

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/71/2017
Identifikačné číslo spisu:	7116010504
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7116010504.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. februára 2018 v Bratislave v trestnej veci obvineného V. X. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 2. marca 2017, sp. zn. 7T/16/2016, a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. júna 2017, sp. zn. 7To/42/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného V. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Košice I z 2. marca 2017, sp. zn. 7T/16/2016, bol obvinený V. X. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v Košiciach a inde, bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 14. decembra 2007, sp. zn. 2T/66/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. marca 2009, sp. zn. 6To/101/2008, v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 29. mája 2013, sp. zn. 2T/66/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. júla 2013, sp. zn. 6Tos/48/2013, ktorým bolo vyslovené, že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a uložený trest vykoná, pričom dňa 16. júna 2014 mu súd zaslal výzvu na nastúpenie do výkonu trestu s nástupom do 21. júla 2014, ktorú si riadne prevzal dňa 26. júna 2014 a napriek tomu do výkonu trestu nenastúpil a až dňa 15. novembra 2015 bol policajtmí dodaný do výkonu trestu.

Prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Košiciach rozhodujúc o odvolaní obvineného Jozefa X. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa uznesením z 15. júna 2017, sp. zn. 7To/42/2017, odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. zamietol.

II.

D o v o l a n i e

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku Okresného súdu Košice I, ako aj uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal obvinený V. X. prostredníctvom obhajcu dňa 8. septembra 2017 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por. Podané dovolanie odôvodnil tým, že Okresný súd Košice I porušil v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/16/2016 zákon v jeho neprospech tým, že opakovane nevyhovel jeho žiadosti o ustanovenie obhajcu JUDr. Jána Mochnáča, ktorého žiadal ustanoviť dňa 4. júla 2016 z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 2 Tr. por. Okresný súd však napriek tejto žiadosti obvinenému ustanovil iného obhajcu, o ktorého právne služby však obvinený nemal záujem. Z tohto dôvodu obvinený požiadal okresný súd o oslobodenie ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania a ustanovenie JUDr. Jána Mochnáča, ktorý je zapísaný v zozname ex offo obhajcov Okresného súdu Košice I a ktorého obvinený pozná a dôveruje mu. Toto právo podľa obvineného vyplýva z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010, sp. zn. III. ÚS 153/2010. Okresný súd mu napriek tomu JUDr. Mochnáča neustanovil a snažil sa mu vnútiť obhajcu, ktorému obvinený nedôveroval a o ktorého služby nemal záujem (dokonca mal od obvineného žiadať 8 000 eur za to, že jeho prípad „vybaví“). Obvinený bol vyzvaný súdom, že ak chce za obhajcu JUDr. Mochnáča, má si ho zvoliť na plnú moc. V tomto postupe okresného súdu vidí obvinený vážne porušenie jeho práva na obhajobu, keďže podľa neho súd nemal dôvod na to, aby mu neustanovil toho obhajcu, ktorého si obvinený žiadal, keďže tento obhajca je zapísaný v zozname ex offo obhajcov Okresného súdu Košice I.

Okresný súd podľa obvineného porušil zákon aj tým, že nevykonával výsluch svedka Y. B. - príslušníka Policajného zboru, ktorého obvinený navrhoval v konaní vypočuť a ktorý mal dosvedčiť, že obvinený sa zdržiaval na adrese trvalého pobytu a v čase, keď poňho svedok prišiel, aby ho dodal do výkonu trestu odňatia slobody mu zomrela stará mama, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti 18 rokov a z tohto dôvodu mu mal svedok odporučiť, aby opätovne podal žiadosť o odklad výkonu trestu odňatia slobody, čo obvinený aj urobil, ale okresný súd sa k tejto jeho žiadosti nevyjadril. Príslušníci Policajného zboru boli u obvineného počas tohto obdobia aj v súvislosti s prípadom jeho brata, kedy mu mal jeden z príslušníkov Policajného zboru menom Opic uviesť, že ho má zaistiť a dodať do výkonu trestu. Zároveň sa ho pýtal, či má podanú žiadosť o odklad výkonu trestu a či o tom má nejaké potvrdenie, na základe čoho následne telefonovali na súd, ktorý príslušníkovi Policajného zboru oznámil, že žiadosť o odklad bola podaná, ale súd o tom žiadne potvrdenie nevydáva.

Obvinený poukázal na to, že sa nikde neskrýval, celý čas sa zdržiaval na adrese trvalého pobytu, čo môže dosvedčiť jeho rodina a väčšina jeho susedov. Jeho úmyslom teda nebolo mariť výkon úradného rozhodnutia, snažil sa len odložiť výkon úradného rozhodnutia, o čom svedčia aj ním podané žiadosti o odklad výkonu trestu. Z tohto dôvodu podľa neho nebola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže táto vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom v jeho prípade ide o vedomú nebanlivosť, a z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu. Podľa jeho názoru bola v konaní porušená základná zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech), keďže napriek pochybnostiam súd rozhodol v jeho neprospech.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Košice I z 2. marca 2017, sp. zn. 7T/16/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 15. júna 2017, sp. zn. 7To/42/2017, bol porušený zákon a taktiež boli porušené ustanovenia o konaniach, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, a to v neprospech obvineného V. X.. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice I z 2. marca 2017, sp. zn. 7T/16/2016, ako aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 15. júna 2016, sp. zn. 7To/42/2017 vo výroku o vine a výroku o treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Košice I, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa podaním zo dňa 18. októbra 2017 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I, ktorý vo svojom vyjadrení vo vzťahu k obvineným namietanému porušeniu práva na obhajobu neustanovením JUDr. Mochnáča uviedol, že zákon ukladá súdu povinnosť ustanoviť obvinenému v určitých prípadoch obhajcu, avšak neukladá súdu povinnosť ustanoviť mu obhajcu, ktorého si obvinený vyberie. Takýto postup by bol v príkrom rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Právo zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom je jednou zo základných súčastí práva na obhajobu. Zákon umožňuje zvoliť obvinenému obhajcu aj inými osobami, ktoré sú v tak blízkom citovom vzťahu k obvinenému, že majú záujem na výsledku konania. Z uvedeného podľa prokurátora nepochybne vyplýva nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Prokurátor vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že v priebehu celého súdneho konania nedošlo k vykonaniu dôkazov spôsobom, ktorý by bol v rozpore so zákonom, keďže celé súdne konanie prebehlo striktnie podľa ustanovení Trestného poriadku. V predmetnej veci nedošlo ani k nesprávnemu právneho posúdeniu zisteného skutku alebo k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia, keďže vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané spáchanie trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V predmetnej veci neboli zistené žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, prípadne zániku trestnosti činu a rovnako tak neboli zistené ani žiadne pochybenia súdu pri ukladaní trestu.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a

druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nevykonanie výsluchu svedka Y. B. a neustanovenie ním určeného obhajcu JUDr. Jána Mochnáča. V súvislosti s namietaným nevykonaním výsluchu svedka navrhnutého obvineným je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že návrhom obvineného na výsluch svedka Y. B. sa prvostupňový súd zaoberal, pričom navrhnutý dôkaz na hlavnom pojednávaní dňa 2. marca 2017 podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať z dôvodu, že po bližšom oboznámení sa s pripojeným spisovým materiálom prvostupňový súd zistil, že navrhovaný dôkaz je nepodstatný pre rozhodnutie vo veci samej (č.l. 140 - 141 spisu). Samotné obvineným namietané nevykonanie tohto dôkazu však s poukazom na vyššie uvedené nemôže úspešne napĺňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Pokiaľ ide o obvineným namietané neustanovenie ním navrhovaného obhajcu JUDr. Jána Mochnáča, tu je potrebné poukázať na § 40 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého „obvinenému, ktorý nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby a požiada o ustanovenie obhajcu, je povinný v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu ustanoviť obhajcu z advokátov aj v prípade, že neexistujú dôvody povinnej obhajoby. Skutočnosť, že nemá dostatočné prostriedky, musí obvinený preukázať.“ Citované ustanovenie je potrebné vykladať spolu so súvisiacimi ustanoveniami ďalších právnych predpisov.

Podľa § 87 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) „komora (Slovenská advokátska komora, pozn.) vedie zoznam advokátov, ktorých môže predseda senátu alebo sudca ustanoviť za obhajcov podľa osobitného predpisu. Komora zapíše alebo vyčiarkne advokáta z tohto zoznamu na jeho žiadosť. Komora zasiela pravidelne tento zoznam okresným súdom, krajským súdom a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.“

Podľa § 30 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov „pri ustanovovaní obhajcov sa dbá na to, aby boli advokáti ustanovovaní za obhajcov rovnomerne.“

Vychádzajúc z citovaných ustanovení je zrejmé, že predseda senátu (resp. v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie) je povinný ustanoviť obvinenému obhajcu za splnenia podmienok § 40 ods. 2 Tr. por., pričom pri výbere konkrétneho obhajcu, ktorého obvinenému ustanoví, vychádza zo zoznamu advokátov, ktorých možno ustanoviť za obhajcu, vedeného Slovenskou advokátskou komorou, ako aj z rovnomerného ustanovovania obhajcov v zmysle § 30 ods. 3 vyhlášky č. 543/2005 Z.z.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namieta, že ustanovenému obhajcovi JUDr. Jánovi Martincovi nedôveroval a tento obhajca mal od neho dokonca žiadať úplatok, nič mu nebránilo v tom oznámiť tieto skutočnosti prvostupňovému súdu a na základe nich požiadať o ustanovenie iného obhajcu. Obvinený však vo svojom podaní zo dňa 8. augusta 2016, označenom ako „Žiadosť o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku“ uviedol len to, že s ustanovením JUDr. Jána Martinca nesúhlasí, keďže žiadal o ustanovenie JUDr. Jána Mochnáča a opätovne žiadal o ustanovenie tohto advokáta za svojho obhajcu.

Podľa § 43 ods. 1 Tr. por. zo závažných dôvodov môže byť ustanovený obhajca na svoju žiadosť alebo žiadosť obvineného oslobodený od povinnosti obhajovania a namiesto neho zvolený alebo ustanovený iný obhajca. Iný obhajca môže byť obvinenému ustanovený aj vtedy, ak si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti.

Závažnými dôvodmi podľa § 43 ods. 1 Tr. por. sú najmä dôvody uvedené v § 21 zákona o advokácii, v zmysle ktorých je advokát povinný odmietnuť poskytnutie právnych služieb za určitých okolností za závažný dôvod možno považovať aj dôvody uvedené v § 22 zákona č. 586/2003 Z.z., v ktorom je ustanovené, kedy je advokát oprávnený odstúpiť od zmluvy o poskytovaní právnej pomoci (podľa ods. 1 tohto ustanovenia je advokát oprávnený odstúpiť od zmluvy o poskytovaní právnych služieb len zo závažných dôvodov, najmä ak sa narušila nevyhnutná dôvera medzi ním a klientom alebo pokyn klienta je v rozpore s predpismi komory).

Len samotný nesúhlas obvineného s ustanoveným obhajcom, odôvodnený tým, že mu súd neustanovil ním navrhovaného obhajcu, bez uvedenia akýchkoľvek iných dôvodov, rozhodne nemožno považovať za závažný dôvod, predpokladaný § 43 ods. 1 prvá veta Tr. por., na základe ktorého by mal súd oslobodiť ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovať obvineného a namiesto neho ustanoviť iného obhajcu. Prvostupňový súd teda postupoval správne, v zmysle vyššie citovaných ustanovení, a z tohto dôvodu námietky obvineného v tomto smere nezakladajú naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 23. septembra 2015, sp. zn. 2 Tdo 57/2015).

Preskúmaním obsahu podaného dovolania najvyšší súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by obsahovo mohla spadať do tohto dovolacieho dôvodu, a z tohto dôvodu mu neostávalo iné, než konštatovať nenaplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal predovšetkým absenciu jeho úmyslu (priameho alebo nepriameho) spáchať trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, teda namietal nedostatočné preukázanie subjektívnej stránky tohto trestného činu. V tejto súvislosti možno poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010, uverejnené v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Z uvedeného je zrejmé, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok týkajúcich sa nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu je pri dovolaní podanom obvineným vylúčené, keďže stojí obsahovo zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej povahy a nie skutkového charakteru, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou]. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por., a z tohto dôvodu dovolanie obvineného V. X. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.